

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده، با رحم

حم (1)

حامیم (1)

تَنْزِيلُ الْكِتَابِ مِنَ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ (2)

فرو فرستادن این کتاب است از جانب خدای غالب، نهایت هوشیار. (2)

مَا خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى وَالَّذِينَ كَفَرُوا عَمَّا أُنذِرُوا مُّعْرِضُونَ (3)

نه آفریدیم ما آسمان ها و زمین را و آنچه میان آن دو است مگر به حق و میعادى معینى. و آنانکه نامعتقد شدند از آنچه بیم داده شدند رو گردانانند. (3)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ مَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَرُونِي مَاذَا خَلَقُوا مِنَ الْأَرْضِ أَمْ لَهُمْ شِرْكٌ فِي السَّمَوَاتِ أَمْ لِيُتَوَنَّى بِكِتَابٍ مِنْ قَبْلِ هَذَا أَوْ أَثَرَةٍ مِنْ عِلْمٍ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ (4)

بگو: آیا دیدید شما آنچه می خوانید از غیر خدا، بنمائید مرا چه چیز آفریده اند از زمین یا برای ایشان است حصه ئی (در آفرینش) در آسمان ها؟! بیاورید به من کتابی از پیش این یا اثری از دانشی اگر هستی شما راست گویان؟ (4)

وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ مَنْ لَا يَسْتَجِيبُ لَهُمْ - إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ (5)

و کیست گمراه تر از کسی که می خواند از غیر خدا کسی را که نمی دهد جواب برای او تا روز قیامت و ایشان از خواندن ایشان بی خبرانند. (5)

وَ إِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَ كَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ كَافِرِينَ (6)

و وقتی که جمع کرده شد مردم بودند برای ایشان دشمنان و بودند به عبادت ایشان منکران.

(6)

وَ إِذَا تَنَلَّىٰ عَلَيْهِمْ ءَايَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلْحَقِّ لَمَّا جَاءَهُمْ هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ (7)

و وقتی که خوانده می شد بر ایشان آیت های ما با دلایل روشن گفتند آنانکه نامعتقد شدند برای حق چون آمد به ایشان: این است جادوی آشکار. (7)

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ إِنْ افْتَرَيْتُهُ فَلَا تَمْلِكُونَ لِي مِنَ اللَّهِ شَيْئًا هُوَ أَعْلَمُ بِمَا تُفِيضُونَ فِيهِ كَفَىٰ بِهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَ بَيْنَكُمْ وَ هُوَ الْعَفُورُ الرَّحِيمُ (8)

یا می گویند: بر بافته است او را؛ بگو: اگر بر بافته ام من آن را پس نمی توانید شما برای من از جانب خدا چیزی؛ او است دانا تر به آنچه فرو می روید در آن؛ کافی است به او گواه

میان من و میان شما؛ و او است آمرزنده، با رحم. (8)

قُلْ مَا كُنْتُ بِدَعَا مِّن الرُّسُلِ وَمَا أَدْرِي مَا يُفَعَّلُ بِي وَلَا بِكُمْ صلى إِنَّ أَتَّبِعُ إِلَّا مَا يُوحَىٰ صلى إِلَيَّ وَمَا أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُّبِينٌ (9)

بگو: نیستم من نو ظهور از پیغمبران و نمی دانم چه کرده می شود به من و نه به شما؛ نمی کنم پیروی مگر آنچه وحی کرده می شود به سوی من و نیستم من مگر بیم دهنده ئی آشکارائی. (9)

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ كَانَ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَكَفَرْتُمْ بِهِ وَ شَهِدَ شَاهِدٌ مِّنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَىٰ مِثْلِهِ فَأَمَّا وَ اسْتَكْبَرْتُمْ صلى إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ (10)

بگو: آیا دیدید شما اگر باشد (قرآن) از نزد خدا و نامعتقد شدید شما به آن و گواهی داد گواهی از بنی اسرائیل بر مانند آن پس ایمان آورد او و تکبر کردید شما؟؛ هر آینه خدا نمی کند رهنمائی گروه ستم گاران را. (10)

وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا لَوْ كَانَ خَيْرًا مَّا سَبَقُونَا إِلَيْهِ وَ إِذْ لَمْ يَهْتَدُوا بِهِ فَسَيَقُولُونَ هَذَا إِنْ كُنَّا قَدِيمٌ (11)

و گفتند آنانکه نامعتقد شدند برای (در باره) آنانکه ایمان آوردند: اگر بودی (قرآن) بهتر نمی کردند سبقت بر ما به سوی آن. و چون نیافتند راه به آن پس خواهند گفت این است دروغ قدیمی. (11)

وَ مِنْ قَبْلِهِ كَتَبَ مُوسَىٰ صلى إِمَامًا وَ رَحْمَةً وَ هَذَا كِتَابٌ مُّصَدِّقٌ لِّسَانًا عَرَبِيًّا لِّيُنذِرَ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَ بُشْرَىٰ لِلْمُحْسِنِينَ (12)

و از پیش آن کتاب موسی رهبر و رحمت بود. و این است کتابی تصدیق کننده به زبان عربی تا بیم دهد آنان را که ستم کردند و مژده برای نیکو کاران. (12)

إِنَّ الَّذِينَ قَالُوا رَبَّنَا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَفْتَمُوا فَلَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَ لَا هُمْ يَحْزَنُونَ (13)

هر آینه آنانکه گفتند: پروردگار ما خدا است باز قائم ماندند پس نیست ترسی بر ایشان و نه ایشان غمگینی می کنند. (13)

أُولَىٰ صلى نِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ خَالِدِينَ فِيهَا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (14)

آنها اهل بهشت اند همیشه باشندگان در آن پاداشی به حسب آنچه بودند می کنند. (14)

وَ وَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا صلى حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَ وَضَعَتْهُ كُرْهًا صلى وَ حَمَلُهُ وَ فَصَلَهُ تَلْثُونَ شَهْرًا صلى حَتَّىٰ صلى إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَ بَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي صلى أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي صلى أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَ عَلَىٰ وَالِدَيَّ وَ أَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَ أَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي صلى صلى إِنَّي نَبْتُ إِلَيْكَ وَ إِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ (15)

و امر کردیم ما انسان را به پدر و مادر او نیکو کاری را؛ حمل کرد او را مادر او به دشواری و زائید او را به دشواری؛ و حمل او و باز داشتن (جدائی) او از شیر خوردن سی

ماه است. تا اینکه رسید به حد رشد خود و رسید به چهل سال، گفت: پروردگار من توفیق ده مرا آنکه سپاس گذاری کنم نعمت ترا آنکه اعطا کردی بر من و بر پدر و مادر من و آنکه کنم کار شائسته ئی که بیسندی آن را و صالح گردان برای من در اولاد های من؛ هر آئینه من توبه کردم و رجوع کردم به سوی تو و هر آئینه من از تسلیم شده گان به تو هستم. (15)

أُولَىٰ- نِكَ الَّذِينَ نَقَبَلُ عَنْهُمْ أَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَ نَتَجَاوَزُ عَنْ سَيِّئَاتِهِمْ فِي- أَصْدَابِ الْجَنَّةِ صلى وَعَدَ الصَّدَقِ الَّذِي كَانُوا يُوعَدُونَ (16)

اینها آناند که می پذیریم ما از ایشان بهترین آنچه کردند و در می گذریم از بدی های ایشان در (میان) اهل بهشت؛ وعده راست، آنکه بودند وعده داده می شوند. (16)

وَ الَّذِي قَالَ لَوَالِدَيْهِ أَفٍّ لَّكُمَا أَ تَعِدَانِي- أَنْ أُخْرَجَ وَ قَدْ خَلَّتِ الْقُرُونُ مِنْ قَبْلِي وَ هُمَا يَسْتَعْجِلَانِ اللَّهَ وَ يَلِكُ ءَامِنٌ إِنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ فَيَقُولُ مَا هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ (17)

و آنکه گفت برای پدر و مادر خود: اف به شما آیا وعده می دهید مرا آنکه بیرون آورده شوم و به یقین گذشته است ملت ها از پیش من و آن دو (پدر و مادر) به کومک می خواهند خدا را، وای بر تو ایمان بیاور، هر آئینه وعده خدا حق است، پس می گوید او: نیست این مگر افسانه های پیشینیان. (17)

أُولَىٰ- نِكَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ فِي- أُمِّ قَدْ خَلَّتْ مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْجِنِّ وَ الْإِنْسِ صلى إِنَّهُمْ كَانُوا خَسِرِينَ (18)

اینها آناند که ثابت شد بر ایشان سخن در امت ها که به یقین گذشت از پیش ایشان از جن و انس؛ هر آئینه ایشان بودند زیان رسیده گان. (18)

وَ لِكُلِّ دَرَجَاتٍ مِّمَّا عَمِلُوا صلى وَ لِيُؤْفَقِيَهُمْ أَعْمَالَهُمْ وَ هُمْ لَا يُظْلَمُونَ (19)

و برای همه مرتبه ها است از آنچه کردند؛ و تا به تمام دهد اجوره اعمال شان را و ایشان نشوند ستم. (19)

وَ يَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَدْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا وَ اسْتَمْتَعْتُمْ بِهَا فَالْيَوْمَ تُجْرُونَ عَذَابَ أَلْهُونٍ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَ بِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ (20)

و روزی که پیش آورده می شوند آنانکه نامعتقد شدند بر آتش، بردید پاکیزه های (نعمت های) خود را در زنده گانی خود در دنیا و بهره مند شدید به آنها پس امروز جزا داده می شوید عذاب خواری کننده بر حسب آنچه بودید شما تکبر می کنید در زمین به غیر حق و بر حسب آنچه بودید شما قصداً سرکشی می کنید. (20)

وَ اذْكُرْ أَخَا عَادٍ إِذْ أَنْذَرَ قَوْمَهُ بِالْأَحْقَافِ وَ قَدْ خَلَّتِ النَّذْرُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ مِنْ خَلْفِهِ- إِلَّا تَعْبُدُوا- إِلَّا اللَّهَ إِنِّي- أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ (21)

و یاد کن برادر (قوم) عاد (هود ع س) را چون بیم داد قوم خود را در سرزمین احقاف و به یقین گذشته بود بیم دهنده گان از میان دست های او و از پس او، آنکه: نپرستید مگر خدا

را، هر آینه من می ترسم بر شما عذاب روزی بزرگی را. (21)

قَالُوا - أ جِئْنَا لِتَأْفِكِنَا عَنْ ءَالِهَتِنَا فَآتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ (22)

گفتند: آیا آمده ئی پیش ما تا برگردانی ما را از معبودان ما پس بیاور به ما آنچه وعده می دهی ما را اگر هستی از راست گویان؟ (22)

قَالَ إِنَّمَا الْعِلْمُ عِنْدَ اللَّهِ وَ أْبْلَعُكُمْ مَّا أُرْسِلْتُ بِهِ وَ لَكِنِّي - أَرْكُم قَوْمًا تَجْهَلُونَ (23)

گفت: جز این نیست که دانش نزد خدا است و می رسانم به شما آنچه را که فرستاده شده ام با آن ولیکن من می بینم شما را قومی که نادانی می کنید. (23)

فَلَمَّا رَأَوْهُ عَارِضًا مُّسْتَقْبِلَ أُوْدِيَّتِهِمْ قَالُوا هَذَا عَارِضٌ مُّمْطِرُنَا ۗ بَلْ هُوَ مَا اسْتَعْجَلْتُمْ بِهِ رِيْحٌ فِيهَا عَذَابٌ أَلِيمٌ (24)

پس چون دیدند آن را ابری (در افق) رو آورنده وادی های ایشان گفتند: این ابری است باراننده بر ما. بلکه آن است آنچه به شتاب طلب کردید آن را؛ بادی که در آن است عذاب درد دهنده ئی. (24)

تُدْمِرُ كُلَّ شَيْءٍ ۗ بِأَمْرِ رَبِّهَا فَاصْبِرُوا لَا يَرِي - إِلَّا مَسَاكِينُهُمْ ۗ كَذٰلِكَ نَجْزِي الْقَوْمَ الْمُجْرِمِيْنَ (25)

از بین می برد همه چیز را به فرمان پروردگار خود پس (چنان) گشتند که نمی شود دیده مگر خانه های ایشان. همچنین سزا می دهیم ما گروه گناه کاران را. (25)

وَ لَقَدْ مَكَّنَّهُمْ فِيْمَا إِنْ مَكَّنَّاكُمْ فِيهِ وَ جَعَلْنَا لَهُمْ سَمْعًا وَ أَبْصَارًا وَ أَفْئِدَةً فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ سَمْعُهُمْ وَ لَا أَبْصَرُهُمْ وَ لَا أَفْئِدَتُهُمْ مِّنْ شَيْءٍ إِذْ كَانُوا يَجْحَدُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَ حَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ (26)

و البته به یقین جا دادیم ما ایشان را در آنچه که ندادیم جا شما را در آن و ساخته بودیم ما برای ایشان شنوایی و چشم ها و دل ها پس نفع نرساند به ایشان شنوایی ایشان و نه چشم های ایشان و نه دل های ایشان از چیزی چون بودند انکار می کنند آیت های خدا را و در بر گرفت ایشان را آنچه که بودند به آن تمسخر می کنند. (26)

وَ لَقَدْ أَهْلَكْنَا مَا حَوْلَكُمْ مِّنَ الْقُرَىٰ وَ صَرَفْنَا الْآيَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ (27)

و البته به یقین هلاک کردیم ما آنچه در اطراف شما از شهر ها است و (به صورت های گوناگون) بیان کردیم ما نشانه ها را تا بود ایشان برگردند. (27)

فَلَوْ لَا نَصَرَهُمُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ قُرْبَانًا ءَالِهَةً ۗ بَلْ ضَلُّوا عَنْهُمْ ۗ وَ ذٰلِكَ إِفْكُهُمْ وَ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ (28)

پس چرا ندادند یاری ایشان را آنانکه گرفتند از غیر خدا برای نزدیکی به خدا معبودان؟؛ بلکه گم شدند از ایشان. و این است دروغ ایشان و آنچه بودند بر می بافند. (28)

وَ إِذْ صَرَفْنَا إِلَيْكَ نَفْرًا مِّنَ الْجِنِّ يَسْتَمِعُونَ الْقُرْءَانَ فَلَمَّا حَضَرُوهُ قَالُوا - أَنْصِتُوا ۗ فَلَمَّا قُضِيَ وَلَّوْا إِلَىٰ قَوْمِهِمْ مُّنْذِرِينَ (29)

و چون متوجه ساختیم ما به سوی تو گروهی از جن، می شنوند قرآن را پس چون حاضر شدند به پیش پیغمبر گفتند: خاموش باشید؛ پس چون تمام کرده شد برگشتند به سوی قوم خود بيم دهنده گان. (29)

قَالُوا يَا قَوْمَنَا إِنَّا سَمِعْنَا كِتَابًا أُنزِلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَىٰ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ يَهْدِي إِلَى الْحَقِّ وَإِلَىٰ طَرِيقٍ مُسْتَقِيمٍ (30)

گفتند: ای قوم ما هر آینه ما شنیدیم کتابی را که فرو فرستاده شده از بعد موسی تصدیق کننده آنچه میان دو دست او است، رهنمائی می کند به سوی حق و به سوی راه راستی. (30)

يَقَوْمَنَا أَجِيبُوا دَاعِيَ اللَّهِ وَ ءَامِنُوا بِهِ يَغْفِرَ لَكُمْ مِّنْ ذُنُوبِكُمْ وَ يُجْرِكُمْ مِّنْ عَذَابِ أَلِيمٍ (31)

ای قوم ما جواب مثبت بدهید دعوت کننده به خدا را و ایمان آورید به خدا، می آمرزد برای شما از گناه های شما و نگاه می دارد شما را از عذابی درد دهنده ئی. (31)

وَ مَنْ لَا يُجِبْ دَاعِيَ اللَّهِ فَلَيْسَ بِمُعْجِزٍ فِي الْأَرْضِ وَ لَيْسَ لَهُ مِنْ دُونِهِ ءَوْلِيَاءُ ءَأُولَىٰٓ أُولَىٰٓ نَكَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ (32)

و کسی که نمی دهد جواب مثبت دعوت کننده به خدا را پس نیست ناتوان کننده در زمین و نیست برای او از غیر خدا دوست ها. آنها در گمراهی آشکار اند. (32)

أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَ الْأَرْضِ وَ لَمْ يَعْزِ بِخَلْقِهِنَّ بِقَادِرٍ عَلَىٰٓ أَنْ يُحْيِيَ الْمَوْتَىٰ ءَبَلَىٰ ءَبَلَىٰ إِنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (33)

آیا ندیدند آنکه خدا آنکه آفرید آسمان ها و زمین را و نشد خسته به آفرینش آنها توانا است بر آنکه زنده سازد مرده گان را؟ بلی هر آینه او بر همه چیز توانا است. (33)

وَ يَوْمَ يُعْرَضُ الَّذِينَ كَفَرُوا عَلَى النَّارِ أَلَيْسَ هٰذَا بِالْحَقِّ مَلِي قَالُوا بَلَىٰ وَ رَبَّنَا قَالَ فذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنْتُمْ تَكْفُرُونَ (34)

و روزی که پیش آورده می شوند آنانکه نامعتقد شدند بر آتش، آیا نیست این حق؟! گفتند: بلی و ای پروردگار ما! گفت: پس بچشید عذاب را به سبب آنکه بودید شما نامعتقدی می کنید. (34)

فَاصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ وَ لَا تَسْتَعْجِلْ لَهُمْ كَانَتْهُمْ يَوْمَ يَرَوْنَ مَا يُوعَدُونَ لَمْ يَلْبُثُوْا إِلَّا سَاعَةً مِّنْ نَّهَارٍ بَلَّغْ فَهَلْ يُهْلَكُ إِلَّا الْقَوْمُ الْفٰسِقُونَ (35)

پس شکیبائی کن چنانچه شکیبائی کردند صاحبان اراده محکم از پیغمبران و به شتاب طلب مکن برای ایشان. مانند آنکه ایشان روزی که می بینند آنچه وعده داده می شوند، نمانده بودند مگر ساعتی از روز. پیغام رسانیدن. پس آیا هلاک کرده می شود مگر قوم سرکشان قصدی را؟! (35)

